

Kerék-Bárczy Szabolcs: A zsarolók igazsága

A magánnyugdíj-pénztár tagok három százaléka döntött úgy, hogy kitart az öngondoskodást jelentő magánnyugdíj-megtakarítás mellett. Százkétezer bátor ember mondta azt, amit minden demokráciában alaptételnek tartanak: nem engedünk a zsarolóknak.

A tizenkét évvel ezelőtti nyugdíjreform nagy érdeme volt, hogy a társadalmi szolidaritást megtestesítő állami felosztó-kirovó nyugdíjpillér mellett megteremtette annak a lehetőségét, hogy mindenki félretegyen a jövedelméből egy meghatározott összeget időskorára, amely megtakarítás az államháztartás majdani helyzetétől függetlenül is nyújt némi anyagi biztonságot. Ez a megtakarítás kényszer is volt a társadalom meghatározott, fiatal és középkorú rétegei számára, hiszen a rendszerváltozás után mindannyiunknak meg kellett tanulnunk, hogy mit jelent az öngondoskodás, és hogyan szokjunk le a pénzünket rendre eltapsoló, jövőt felélő állam gyámkodásáról. A folyamatosan öregedő magyar társadalomban, ahol kevés adófizetőre sok és egyre több eltartott jut, éppen a mai harmincasoknak-negyveneseknek a feladata, hogy megtermeljék a ma nyugdíjjárulékait, és egyben arra gondoljanak, hogy húsz-harminc év múlva még kevesebben lesznek azok, akik majd az ő nyugdíjaikat kitermelik. Tehát nekik – nekünk – elemi érdekünk, hogy részben függetlenné váljunk attól az államtól, amely az elmúlt száz évben még mindig cserbenhagyott bennünket.

Fontos látnunk, hogy nem mi, a magánnyugdíj-pénztárak mellett kitartók voltunk hűtlenek a társadalomhoz. Mi nem kívántunk lemondani a honfitársaink iránti szolidaritásról. Éppen ellenkezőleg. Senki közülünk nem írt le egyetlen sort sem és nem tüntetett amiatt, hogy a munkáltatói nyugdíjjárulékunk a közös kalapba kerül. Demokrata polgárokként felelősséget érzünk az idősek iránt, mert hiszünk a közösség összetartó erejében, és tiszteljük azokat, akik sok évtizedes munkával bőségesen megszolgálták az időskori nyugdíjat. Mi éppen az államot kívántuk részben tehermentesíteni akkor, amikor kitartottunk amellett az elv mellett, hogy ne akarjon mindenki a folyamatosan csökkenő méretű állami tortából ugyanakkora szeletet kihalászni, hanem jövedelméből maga is tegyen félre egy bizonyos összeget, s ezáltal vegyen le egy komoly terhet a közösség válláról.

A mai demográfiai helyzetben és a gazdaság korlátozott teljesítőképesége tükrében az Orbán-kormány folytat rendkívül felelőtlen politikát. Azt hazudja, hogy a kevés jövedelemtermelő képes hosszú távon biztosítani a növekvő számú nyugdíjas járadékát. Azt hazudja, hogy az állam jó gazda, miközben hazánk pozíciói arcpirítóan gyengék az Európai Unióban mind gazdaságilag, mind a demokrácia minőségét illetően. Azt hazudja, hogy a társadalom egyes rétegei számára fájdalmas intézkedések, vagyis megszorítások nélkül képes lesz reformokat bevezetni. Az érzéstelenítő injekció beadása is okoz némi fájdalmat a fogorvosnál, még ha ennek nyomán a gyökérkezelést nem is érezzük. A fájdalomcsillapító hatásának elmúlása után pedig jó darabig fájlaljuk megműtött fogunkat. Ki hiheti el ezek után, hogy a jelenlegi korrupció és hatékonytalanul működő államháztartást gördülékennyé és átláthatóvá lehet tenni munkahelyek megszüntetése és költségek jelentős lefaragása, vagyis rövid távú társadalmi fájdalmak okozása nélkül? Aki ezt állítja, az egyszerűen nem mond igazat. Vagy egyszerűen érdeke fenntartani a jelenlegi rendszert, mert ebből származik személyes anyagi és politikai haszna. Az ilyen kormányzati politika mindkét esetben súrolja a hazaárulás fogalmát, mert hazugságra épül és a közös jövőnket rabolja meg.

Rengetegen nyilatkoztak arról, hogy csak azért léptek vissza az állami nyugdíjrendszerbe, mert nem bírtak ellenállni a kormány zsarolásának. Nem tisztünk megítélni és főleg nem elítélni azokat, akik így döntöttek, mert nem jószántukból cselekedtek. Sokakat lehengerelt a miniszterelnök és komisszárjainak pökhendi politikája, amely nem arra irányult, hogy reformok, hanem hogy rablott vagyon útján rendezze a költségvetés helyzetét.

Van százkétezer ember, aki kockázatot is vállalva adott hangot elégedetlenségének, és bátor kiállásával tett hitet a demokrácia és a piacgazdaság mellett. És minden bizonnal

vannak sokan a zsarolás forgószelének ellenállni most nem képes emberek között, akik, ha kell, ugyanígy kiállnak ezen értékek mellett, s akik majd készen állnak arra, hogy amennyire lehet, kiköszörüljék a csorbát. Nem kis erő az induláshoz! Orbán Viktor, Selmeczi Gabriella és társaik neveit pedig ne feledjük: az ő igazságuk a zsarolók igazsága. A felgyorsult világban pedig gyorsan le szokott járni a zsarolók szavatossági ideje.

Hetek, 2011. 02. 11.

http://www.hetek.hu/hatter/201102/zsarolok_igazsaga